

Sygn. akt I C 1334/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2015r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Aneta Szalkiewicz - Łosiak

Protokolant: staż. Aleksandra Słomczewska

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2015 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) S. (...) we W.**

przeciwko **R. C.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **R. C.** na rzecz powoda **(...) S.(...) we W.** kwotę 39.610,26 zł (trzydzieści dziewięć tysięcy sześćset dziesięć złotych dwadzieścia sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 czerwca 2015r. do dnia zapłaty,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego **R. C.** na rzecz powoda **(...) S. (...) we W.** kwotę 3.983,65 zł (trzy tysiące dziewięćset osiemdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt pięć groszy),

IV. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1334/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 czerwca 2015r. powód (...)we W. wystąpił o zapłatę przeciwko R. C. kwoty 72.507,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu czyli od dnia 16 czerwca 2015r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, iż pozwany zawarł umowę, na podstawie której poprzednik prawny powoda oddał pozwanemu środki pieniężne, które pozwany obowiązał się zwrócić. Dochodzona pozwem kwota stanowi: w kwocie 39.610,26 zł kwotę niespłaconego kapitału, w pozostałym zakresie kwotę skapitalizowanych odsetek naliczone przez poprzednika prawnego powoda zgodnie z postanowieniami umowy.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 27 stycznia 2010r. pozwany zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną (zwanym dalej (...)) umowę bankową, mocą której pozwanemu oddane zostały do dyspozycji środki pieniężne.

Pozwany nie wywiązał się z umowy i nie spłacił środków w kwocie 39.610.26 zł.

okoliczność nie kwestionowana.

Dnia 26 listopada 2014 r. (...) zbył na rzecz powoda wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy bankowej.

dowód: umowa cesji wierzytelności k. 8-12.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zostało wykazane jedynie w części, dlatego w zakresie, w jakim nie zostało udowodnione, podlegało oddaleniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o twierdzenia powoda przedstawione w pozwie oraz treść umowy przelewu wierzytelności.

Powód, na dwa dni przed rozprawą mimo, że o jej terminie zawiadomiony został miesiąc wcześniej, złożył pismo procesowe, do którego załączył wnioski dowodowe o dopuszczenie dalszych dowodów w postaci dokumentów, jednak Sąd pominął te dowody, uznając je za spóźnione. Wskazać należy, że zasada szybkości postępowania cywilnego i zasada koncentracji materiału dowodowego wymaga od powoda by wszystkie twierdzenia i wnioski dowodowe, powołał i wskazał już w pozwie, pod rygorem utraty prawa powoływania się na nie w późniejszym postępowaniu, w sytuacji gdy złożenie tych wniosków czy podniesienie twierdzeń spowodować może zwłokę w rozpoznaniu sprawy (art. 207 k.p.c.). W realiach nin. sprawy dopuszczenie dowodu z dokumentów załączonych do pisma procesowego, złożonego na dwa dni przed rozprawą, wobec nieobecności strony pozwanej na rozprawie, wymagałoby odroczenia rozprawy, celem doręczenia pisma i dokumentów pozwanemu. W sytuacji, gdy powód nie przedstawił żadnych okoliczności usprawiedliwiających tak późne złożenie części dowodów, dokumentów które mogły i powinny zostać złożone razem z pozwem, Sąd pominął wniosek o dopuszczenie ich jako dowodu w sprawie. Poza tym, treść tych dowodów nie wpłynęłaby na rozstrzygnięcie w sprawie, bowiem na podstawie tych dokumentów nie można było ustalić w jaki sposób, za jaki okres, w jakiej wysokości i od jakiej kwoty wyliczone zostały odsetki karne, których powód domagał się w nin. postępowaniu – o czym niżej.

Dla potwierdzenia faktu zawarcia umowy oraz jej warunków, powód nie przedstawił w terminie żadnych dowodów, jedynie twierdzenia. Na podstawie tych twierdzeń możliwe więc było ustalenie jedynie źródła powstania cedowanej wierzytelności. Jednak na podstawie treści tych twierdzeń, nie była możliwa szczegółowa weryfikacja zgłoszonego żądania w przedmiocie dochodzonych skapitalizowanych odsetek od należności przeterminowanej.

Z treści pozwu wynika jedynie to, że pozwany zawarł z Bankiem umowę, że na jej podstawie otrzymał określoną ilość środków pieniężnych oraz to, że strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna. Powód nie przedstawił żadnych danych, na podstawie których możliwa była weryfikacja żądania w zakresie odsetek karnych do czego był zobowiązany na mocy art. 6 kc i 232 kpc. Nie wskazał od jakiego dnia rozpoczął naliczenie odsetek karnych. Powód nie przedstawił nie tylko dowodu, ale nawet twierdzenia co do tego od jakiej kwoty, w jaki sposób nastąpiło wyliczanie odsetek karnych. Nie było również danych co do początkowej daty ich naliczenia. Nie było również żadnych twierdzeń, co do tego na jakich warunkach i w jakiej wysokości należą się od pozwanego odsetki. Powód stwierdził jedynie w pozwie, że pozwany nie dotrzymał warunków wskazanych w umowie, nie przedstawiając jednak żadnych twierdzeń co do tego, jakim jej postanowieniom pozwany uchybił.

Brak takich danych uniemożliwił dokonanie ustalenia na jakich zasadach odsetki należne były od pozwanego, za jaki okres faktycznie zostały naliczone, od jakiej kwoty i jaka wysokość odsetek była uwzględniona przy określaniu żądania pozwu. Z tych względów Sąd nie miał możliwości zweryfikowania zasadności naliczenia odsetek karnych. Z pewnością Bank miał prawo do naliczania odsetek za czas opóźnienia w spłacie zadłużenia. Jednak takie uprawnienie przysługuje

od zadłużenia, tymczasem powód nie wskazał jaka część należności nie została uregulowana w terminie, nie wykazał również tego, kiedy nastąpił skutek rozwiązania umowy i tym samym postawienie całej niespłaconej kwoty w stan wymagalności.

Dlatego Sąd przyjmując twierdzenie powoda co do wysokości niespłaconego kapitału w kwocie 39.610,26 zł. orzekł jak w pkt. 1 wyroku, przyznając powodowi na podstawie art. 481 k.c. także odsetki od dnia 16 czerwca 2015r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie żądanie zostało oddalone. To powód – dochodząc zapłaty określonej kwoty – w myśl art. 6 k.c. - powinien wykazać zasadność żądania. W niniejszej sprawie strona powodowa zignorowała obowiązek nałożony przez cytowane przepisy w zakresie wykazania podstaw dla żądania odsetek karnych. Nie przedstawiła nie tylko dowodów, ale nawet twierdzeń, na podstawie których Sąd mógłby ustalić w jaki sposób, od jakiej kwoty i jakiego rodzaju skapitalizowane odsetki karne zostały naliczone. Co prawda wydany w sprawie wyrok jest zaoczny, bowiem pozwany, któremu doręczony został pozew, nie zajął stanowiska w sprawie. Jednak mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu, okoliczności przytoczone przez powoda w pozwie, podniesione twierdzenia, nie są wystraszające by przyjąć je za niewątpliwe w rozumieniu art. 339§2 k.p.c. w zakresie żądania odsetek karnych zwłaszcza, że w tym zakresie powód wskazał jedynie kwotę żądania. Powód wspomina w pozwie jedynie o umowie pozwanego z Bankiem o tym, że pozwany nie uregulował zaległości. Nie wskazuje jednak rodzaju wyliczonych odsetek, nie podaje od jakiej kwoty je naliczał i za jaki okres. Brak takich informacji w pozwie, jak również w załączonych do pozwu dokumentach powoduje, że nie sposób przyjąć twierdzeń powoda jako podstawy wydania zasądzonego wyroku zaoczno w zakresie żądania odsetek karnych. Nie sposób bowiem ustalić, czy na dzień przelewu Bankowi przysługiwała wierzytelność w zakresie odsetek karnych w takiej kwocie w jakiej powód zgłosił ją w nin. postępowaniu, jako uzyskaną w drodze jej przelewu. Wykazanie jedynie czynności przelewu wierzytelności, bez przedstawienia twierdzeń co do istnienia samej wierzytelności, nie daje podstaw do uwzględnienia powództwa w całości.

Sąd rozstrzygając o kosztach postępowania miał na uwadze treść art. 98 k.p.c., zgodnie z którym stronom procesu należy się zwrot kosztów procesu, oraz treść art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego uwzględnienia żądania, koszty rozdziela się między stronami w stosunku do zakresu w jakim powództwo zostało uwzględnione. W związku z tym, iż powód wystąpił o zapłatę kwoty 72.507,93 zł a jego żądanie zostało uwzględnione co do kwoty 39.610,26 zł należało przyjąć, że wygrał postępowanie w 55 %. Wnosząc o koszty procesu powód wskazał, że domaga się kwoty 3.626 tytułem kosztów sądowych i kwoty 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa, oraz kwoty 17 zł. z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Dlatego też Sąd do rozliczenia kosztów procesu przyjął kwotę 7.243 zł z czego 55% to 3.983,65 zł, zasądzone w pkt 3 wyroku.

Mając na uwadze treść art. 333§1 pkt. 3 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)
3. (...)